

[Thorvil Kristensen.]

have, og hvilke ydelser forskellige grupper skal betale, så skal også de ting, som dér har betydning, drøftes og forhandles ved den lejlighed, og man skal ikke ændre dem et halvt år efter.

Forhøjelsen af formuegrænsen til 50 000 kr. med de deraf følgende nedsættelser for formuer et stykke højere op kan venstre tiltræde. Det drejer sig jo om en slags ajourføring i relation til den faldende penge-værdi, som bl. a. senest er konstateret ved den nye ejendomsskyldvurdering. I øvrigt er der vel enighed om, at det er ønskeligt, efterhånden som det bliver muligt, at få formuegrænserne endnu højere op. Vi har jo fra venstres side sammen med det konservative folkeparti i den forrige regering foreslået, at man skulle stille efter 100 000 kr. som grænse. Det er ønskeligt af hensyn til opsparingen, at i hvert fald de mindre formuer bliver skattefrie, men det er naturligvis et større problem, som hænger sammen med hele skattereformen. Vi kan altså i øjeblikket tiltræde den forhøjelse af formuegrænsen, som nu finder sted.

Derimod kan vi ikke tiltræde, at der skal udstedes nye sparebeviser for det næste finansår. Vi mener i modsætning til det ærede medlem hr. Hans Knudsen, at det rigtige ville være, at de tekstilafgifter, der blev gennemført i dag for to år siden, holdes uden for pristallet, sådan som man også i flere andre tilfælde har gjort det med nye skatter, der har haft til formål at begrænse forbruget — og det var jo formålet ved den lejlighed.

Jeg må måske her gøre en personlig bemærkning. Jeg har jo stemt for det martsforlig, hvori disse sparebeviser indgik for to år siden. Jeg var ked af, at de indgik i det, var ked af, at man ikke kunne undgå ved den lejlighed at udstede disse sparebeviser, som medfører en forpligtelse for staten i fremtiden. Jeg udtalte ved anden behandling i folketinget netop i dag for to år siden, at når jeg alligevel stemte for det, var det, fordi forliget var en helhed og jeg skønnede, at det ikke kunne ændres. Jeg er i øvrigt enig med det ærede medlem hr. Hans Knudsen i, at sparebevisordningen har en vis lighed med bunden opsparing, som man et par gange før i en akut situation har gennemført — sådan som jeg også sagde, da

den blev gennemført for to år siden. Men ét er, hvad man gør i en akut situation, noget helt andet og mere betænkeligt bliver det, hvis de pågældende afgifter bliver mere eller mindre permanente, at fortsætte med at udstede sparebeviser. Derfor mener jeg, at da man i fjor vedtog en lov, hvorved disse afgifter i princippet blev gjort permanente, havde tiden været inde til at sige, at nu skulle der ikke udstedes flere sparebeviser, men at disse afgifter fra deres oprindeligt fastsatte udløbstid skulle holdes uden for pristallet, sådan som vi har gjort i adskillige andre tilfælde. Det blev også sagt ved den lejlighed — jeg kan bl. a. henviser til mine egne udtalelser ved behandlingen af det lovforslag, som blev vedtaget den 22. juni i fjor. Det kan ikke i denne forbindelse være afgørende, at overenskomsterne i fjor blev forlænget ved en lov — det har vi gjort ved flere andre lejligheder — og det kan naturligvis ikke afskære folketinget fra bagefter at gennemføre forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som skal omfatte hele befolkningen. Nye afgifter griber nemlig ikke blot ind i lønmodtagernes økonomiske forhold; de griber, som så mange andre lovforanstaltninger gør det, ind i samtlige samfundsgruppers forhold. Tjenestemænd og arbejdere indtager jo i den henseende ikke nogen særstilling.

Det er også karakteristisk, at da den højtærede finansminister fremsatte det foreliggende lovforslag, var der hverken i hans fremsættelse eller i bemærkningerne nogen grundelse for, at der nu skal udstedes nye sparebeviser; der står blot, at man mener, det skal gøres.

Vi kan i øvrigt tiltræde, at man nu vil udbetale pålydende af de bestående sparebeviser ved opnåelse af 70 års alderen, således som tilfældet er med den bundne opsparing.

Jeg skal derefter sige et par ord om lovforslaget om beskatning af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret alderdomsopsparing. Det drejer sig jo om en tilpasning af de gældende beskatningsregler for renteforsikringer m. v., således at de kommer til at passe til den nye form for forsikringsordninger og alderdomsopsparing, som der blev givet muligheder for ved en særlig lov sidste efterår. Vi kan tiltræde, at man foretager en sådan tilpasning, og jeg synes,